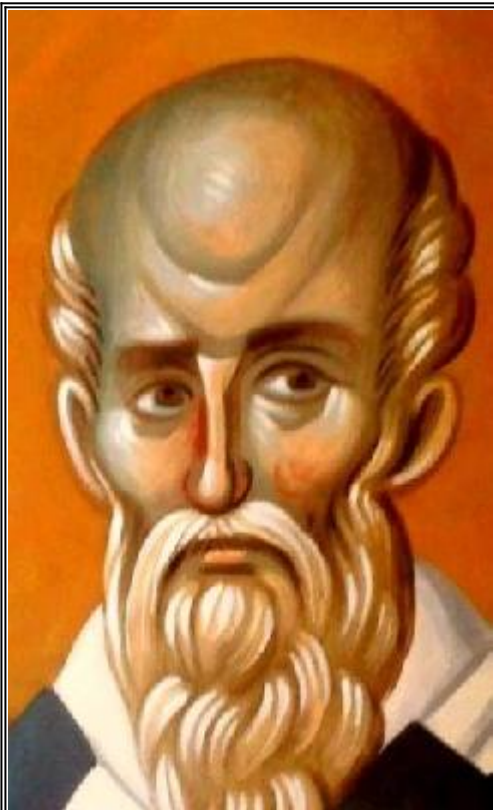

Вяра

12.09 по еретическия, †30 август по православния календар - Св. Александър, Йоан и Павел Нови, патриарси Цариградски. Св. преподобни Христофор

*Свети Александър,
патриарх
Константинополски*

В памет на светите наши отци Александър († 340 г.), Иоан († 595 г.) и Павел († 784 г.), Константинополски патриарси

У красеният с добродетели **свети Александър** бил архиерей (хорепископ) (1) при светейшия Митрофан, първия Константинополски патриарх (2). Като ревностен поборник на благочестието, той бил изпратен на Първия вселенски събор в Никея, защото патриарх Митрофан не могъл да присъства на

него поради преклонната си възраст и телесни недъзи. Като негов представител и заместник на този събор, Александър ревностно защитавал православната вяра от злочестивия Арий. Когато заседанията на събора приключили и Александър поел пътя си към Константинопол, на блажения Митрофан се явил ангел Господен и му възвестил близката кончина. Ангелът му наредил да назначи Александър за свой приемник и казал:

- След десет дни ще приемеш венец от Бога. А патриаршеският престол нека след теб поеме твоят съслужител Александър.

Благочестивият цар Константин (*) заедно с много отци отишъл при светейшия патриарх Митрофан, който вече бил на смъртен одър. Когато го попитал кого ще благослови за патриаршеския престол след смъртта си, Митрофан казал:

- Господ ми откри, че след мен престолът ще приеме съслужителят ми Александър, който наистина е достоен за него и за Светия Дух.

Така и станало.

След като светейшият патриарх Митрофан се преставил в Господа, за патриарх на Константинопол бил поставен Александър, който усърдно се грижел за словесното Христово стадо (*), като прогонвал вълците - еретиците и елините, защото трябвало да води борба не само с арианите, но и с елинските философи.

Веднъж няколко елински философи се осмелили да идат при царя и да го укорят, че е отхвърлил древната вяра на дедите си, римските и гръцките закони, и е приел нова вяра и нови закони, което водело - както казвали те - не до укрепване, а до разруха на царството. Философите молели царя да позволи да

встъпят в спор за вярата с епископ Александър. Царят им разрешил. Божият светител Александър, макар и да не бил обучен в елинската философия, но преизпълнен със Светия Дух, не се отказал от разискванията.

Събрали се много философи и изявили желание всички едновременно да влязат в спор с християнския епископ. Но светителят им предложил да изберат един най-мъдър и красноречив философ и да му поръчат да води спора, а останалите да слушат.

- Невъзможно е - разсъждавал свети Александър - един човек да надприказва всички вас, които викате и възклищавате.

Философите избрали един, когото смятали за най-мъдър, и го представили на светителя, а самите те се приготвили с внимание да го слушат. Започвайки спора, светейшият патриарх Александър се обърнал към него с думите:

- В името на Господа Иисуса Христа, повелявам ти да замлъкнеш!

И философът веднага загубил дар слово и онемял, така че не могъл да изрече нито една дума.

Тогава цялото събрание от философи изпитало страх и срам и едни от тях позорно избягали, а другите повярвали в Христа. А онемелият със знаци дал да се разбере, че той признава както своята заблуда, така и правотата на християнската вяра. После паднал в нозете на светителя и езикът му веднага се развързал, а той започнал високо да прославя нашия Господ Иисус Христос и бил кръстен с останалите си другари.

По този случай царят и всички вярващи се възрадвали и прославили Бога, дарувал такава чудна сила на Своя угодник.

По-късно свети Александър с молитвата си умъртвил и

злочестивия Арий.

Няколко години след Първия вселенски събор, еретикът Арий бил повикан в Константинопол. Тук той измамил с лукавството си благочестивия цар Константин. Царят го запитал дали вярва така, както са заповядали светите отци на Никейския събор. А Арий скрил под дреха на гърдите си писанието на своето зловерие, ударил се с ръка по гърдите и възкликнал:

- Така вярвам!

По този начин еретикът наглед изразявал съгласие с утвърденото в Никея изповедание, а в ума си потвърждавал, че вярва в това, което записал със своята ръка и скрил на гърдите си. Нечестивецът се кълнял пред царя, казвайки: "Така вярвам!"

Без да подозира за това лукавство, царят повярвал на думите му, изпратил го при светейшия патриарх Александър и заповядал той да бъде приет в църковно общение като православен. Насрочен бил неделен ден, в който Арий трябвало да бъде въведен в храма за общение с верните.

Обаче свети Александър отказвал да приеме в общение Арий, основателя на ерес.

Междувременно изтичала събота и приближавал неделният ден. През нощта Божият архиерей паднал в олтара пред престола за молитва. Той със сълзи молел Бога да вземе душата му, само да не види деня, в който еретикът ще встъпи в църковно общение и ще се причасти със светите Тайни, или от милосърдие към Своята Църква да изтреби Арий измежду живите.

Свети Александър се молел така цяла нощ. Настъпило утрото и наближило времето за литургия. Арий, преизпълнен с

гордост, тръгнал от царските палати към храма, обкръжен от множество оръженосци и царски сановници, които съчувствали на ереста му.

Когато стигнал до "Константиновото тържище", наречено така, защото там се издигал мраморен стълб с изваяние на царя, той бил обзет от преголям страх поради угризения на съвестта. По тази причина усетил нужда да удовлетвори телесната си потребност и започнал да търси някое скришно място. Недалеч се намирало едно такова обществено място и като влязъл там, Арий бил неочаквано поразен от страшна болест. Утробата на нечестивеца се разтворила, както на Иуда (Деян. 1:18), и вътрешностите му се изсипали.

Така ужасно погинал еретикът.

Ония, които стояли наблизко и го очаквали да излезе, като видели, че се бави, сами влезли при него и го намерили да лежи мъртъв, в кръв и гной. В града веднага се разнесла новината за страшната неочаквана смърт на Арий. Еретиците били посрамени, а православните се радвали, че Христос, истинският Бог, е отмъстил на Своя враг и хулител. А най-много въздавал благодарение на Христа Бога светейшият патриарх Александър, за това, че Той явил милост към Своята Църква и я спасил от лютия звяр.

Когато научил за смъртта на Арий, благочестивият цар Константин още повече се укрепил в благочестивата вяра и до самата си кончина защитавал догматите на Никейския събор.

Такава сила имала пред Бога праведната молитва на великия Божий архиерей Александър. Подобно на остро оръжие тя умъртвила Божия враг и доставила тържество на православната Църква. За това впоследствие напомня свети Григорий Богослов (*) в словото си към цариградците, като с одобрение и похвала се отзовава за свети Александър:

- Истина ви казвам, вие сте ученици на славния Александър, ревностния поборник и проповедник на Света Троица, който и със слово, и с дело се въоръжи против еретическото заблуждение. Вие помните равноапостолската му молитва, с която унищожи началника и ръководителя на еретиците на място, за което е достоен най-нечестивият език, за да въздаде с позор за позора и с безчестната смърт, пратена заслужено, да бъде изобличено навеки смъртоносното зло на ереста, погубила много души.

Това слово свети Григорий произнасял за похвала на свети Александър и за посрамване на нечестивия Арий, затова споменава и Ариевата смърт на позорно място по молитвите на Александър. Защото както оскърбявал Божия Син, като похулвал Неговото Божество, равносилно и съвечно на Бог Отец, така и сам той приел безчестна смърт, и по този начин за оскърблението било отмъстено с оскърбление.

Свети Александър водел Христовата Църква дълги години, докато не достигнал дълбоки старини. Когато вече бил на смъртен одър, неговите словесни овци го наобиколили и запитали:

- На кого оставяш твоите чеда, отче? Кого ще поставиш за наш пастир вместо себе си? Кой би могъл да върви по стъпките ти и твърдо да управлява Църквата?

Александър посочил двама честни мъже - презвитера Павел и дякона Македоний, и казал:

- Ако искате да имате разумен и преукрасен с добродетели пастир, изберете Павел. А ако искате пастирът ви да е само благовиден, да сияе с външна красота, изберете Македоний.

Като казал това, светейшият патриарх Александър се преставил в Господа на деветдесет и осем годишна възраст.

След него престолът заел свети Павел, първият Константинополски патриарх с това име (*) (паметта му се почита на шестия ден от месец ноември - по православния календар - 19.11 по светския).

1) **Хорепископ** - селски епископ, епископ на прилежащите към града селища.

(2) **Митрофан** заемал патриаршеския престол от 315 до 325 г.

(*) **Император Константин Велики** управлявал Изтока от 324 до 337 г., а Запада - от 306 до 337 г.

(*) **Александър** заемал патриаршеския престол от 325 до 340 г.

(*) **Свети Григорий Богослов (Назиански)** бил за кратко, по-малко от година, Константинополски патриарх. Той е известен с възвишените си творения, заради които е наречен Богослов. Паметта му се чества от светата Църква на 7.02 по светския - 25 януари по православния календар.

Свети

Иоан IV, патриарх
Константинополски,
постник. Фрагмент от стара
стенорис. Косово, Сърбия

Свети Иоан, наречен Кападокс, понеже бил родом от Кападокия, приел престола на Константинополската патриаршия след неправоверния Тимотей (1), в края на царуването на еретика Анастасий (2). Той бил избран против волята си, понеже не искал да приеме този висок сан, и бил поставен на престола по-скоро от правоверния народ, отколкото от царската власт. Иоан нямал покой до смъртта на нечестивия цар, който го ненавиждал и преследвал.

Анастасий защитавал ереста на Север - антиохийския лъжепатриарх (3) и противник на IV Вселенски събор на светите отци в Халкидон (през 451 г.). Следвайки учението на Диоскор и Евтихий, отлъчени и анатемосани на този събор, Север признавал само едно естество в Лицето на Господ Иисус Христос. Той твърдял, че Словото и плътта във възплъщението са се слели в едно естество и не признавал в едното Христово лице две естества, както учат да вярваме светите отци и както днес богословства Църквата, възпявайки:

"по естество си бил Бог и по естество си станал човек заради нас: не в две лица разделяем, но в две естества неслитно познаваме" (Догматик на 6-ия глас., бел.ред.).

Този суетен противник на православието погрешно твърдял, че Божеството на Света Троица страдало на кръста заедно с човешкото естество на Христа. По тази причина той прибавял към пеенето на Трисветата песен думите: "разпнал се за нас, помилуй нас".

От този окаян Север възникнала ереста на акефалите, тоест безглавите, наречени така, защото не признавали властта на православните епископи над подчинените им църкви, както главата властва над останалите членове, а всеки смятал себе си за началник и учител, според собственото си мъдруване.

След смъртта на неправовърните епископи и презвитери, защитаващи това лъжеучение, еретиците не извършвали нито кръщение, нито божествена литургия по обичайния църковен чин. Те се причастявали с приготвен предварително и дълго съхраняван агнец, като се събирали в дните на светата Пасха и го раздробявали на малки частици. Тогава всеки от тях си избирал каквато си иска вяра; самоволно приели властта на учителството, те учили и други, проповядвайки им своето лъжеучение. Затова от тях се породили много и противоречащи една на друга ереси. За тях споменава и гръцкият църковен историк Никифор Калист в осемнадесета книга, глава 45:

"Към тези еретици принадлежеше и злочестивият цар Анастасий, който много навреди на Божиата Църква, като прогони православните архиереи от престолите им. Този цар пожела да прогони и свети Иоан, Константинополския патриарх, но Божият съд застигна еретика и смъртта прекъсна живота му."

Няколко дни преди кончината си, царят видял насън един страшен мъж, Който подобно на Съдия седял със слава на висок престол и пред Него предстояли мнозина. Съдията държал в ръката Си книга. Като я разтворил, намерил в нея името на Анастасий и като я показал на царя, казал:

- Исках да ти позволя по-дълго да живееш, но поради твоето нечестие ще изтрия четиринадесет години от живота ти.

И Съдията изтрил записаното в книгата. А царят, обзет от страх и трепет, станал разтревожен от сън, извикал един от най-близките си съветници, наречен Амант, който във всичко бил съгласен с него, дори и с еретическото му мъдруване, и натъжен му преразказал сънното си видение. Амант изслушал

царя и се ужасил от неговия разказ.

- Тази нощ - казал той - и аз имах страшно видение. Видях се да стоя до своята царска особа като слуга, но дойде една голяма свиня, хвана ме за дрехата, хвърли ме на земята и ме изяде.

Като си разказали страшните си видения и изпаднали в ужас, те призовали един влѣхва на име Прокъл и му разказали сънищата си, за да ги изтълкува. А той им казал, че и двамата скоро ще умрат.

И наистина, скоро дворецът бил поразен от мълния и нечестивият цар погинал от зла смърт.

След кончината на Анастасий на царския престол бил избран Юстин (*), мъж праведен и благочестив. Амант и другите нечестивци, които помагали на Анастасий в злите му дела и притеснявали верните, били осъдени от справедлив съд на смърт.

Така се сбъднали сънните видения на Анастасий и Амант.

След гибелта на тези врагове настъпили мир и спокойствие в Христовата Църква и сред нейните пастири. Светейшият патриарх Йоан заедно с новоизбрания благочестив цар Юстин и целия правоверен народ се възраждали на освобождението на светата Църква от игото на мъчителите и възпели в храма благодарствени химни. Скоро след това царят и патриархът свикали най-близките четиридесет души епископи на поместен събор и предали на анатема антиохийския лъжепатриарх Север и всичките му единомишленици, а наред с това утвърдили и възхвалили Четвъртия вселенски събор в Халкидон.

Останалите дни от живота си свети Йоан прекарал в църковен мир, усърдно ръководейки повереното му стадо и

угаждайки на Бога. След три години на патриаршеския престол свети Иоан смирно се преставил в Господа (*).

(1) **Тимотей I** бил патриарх от 511 до 518 г.

(2) **Император Анастасий (Дикор)** царувал от 491 до 518 г.

(3) **Север** бил патриарх от 512 до 519 г.

(*) **Юстин I** царувал от 518 до 527 г.

(*) **Иоан** бил патриарх от 518 до 520 г.

Свети Павел, когото почитаме днес, бил четвъртият Константинополски патриарх с това име. Той бил родом от Кипър и заел престола след еретика иконоборец (1) Никита (2), при царуването на Лъв (3), сина на Копроним. За този свети Павел се споменава в животоописанието на свети Тарасий (4).

Павел бил добродетелен и благочестив мъж, но прекалено слабоволен и боязлив, защото като гледал големите мъчения, на които нечестивият цар подлагал православните заради светите икони, той скривал благочестието си и встъпил в общение с еретиците, макар и да не желал това. След смъртта на царя той поискал да възстанови благочестивия обичай на поклонение на светите икони, но не успял да стори това, понеже нямал помощник.

Междувременно иконоборството се укрепило много в града, а също и в съседните страни. Павел бил силно опечален и като виждал, че няма надежда за успех, решил да остави патриаршеския престол, който заемал не повече от четири години. Той се разболял, тайно напуснал патриаршеския дом и отишъл в манастира на свети Флор, където приел света схима. Скоро всички научили за това и били много удивени.

Царица Ирина (царувала от 797 до 802 г., бел.ред.) много се натъжила, като научила, че патриархът се оттеглил, без да каже никому нищо. Тя отишла при него със сина си, цар Константин, и го запитала:

- Отче, какво направи и защо постъпи така?

Павел ѝ отговорил:

- Болестта и очакването на скорошната смърт ме подтикнаха да приема светия схимнически образ, а да оставя престола ме накараха най-вече църковните смутове и раздори, защото Църквата страда, смущавана от иконоборческата ерес. Дългото нечестиво мъдруване на еретиците ѝ нанесе голяма рана и аз, окаяният, три пъти вече одобрявах ереста с ръката и подписа си. Аз не само не избягнах мрежите на зловерието, но потънах в тях с езика и ръката си, за което сега премного скърбя. Но най-много ме наранява и тежи на душата ми това, че виждам как всички страни, подчинени на вашата власт, които твърдо пазят православно изповедание и пребивават в православно учение, странят от нашата църква и ни гонят като чужди овци от себе си - Христовото стадо. По тази причина не желая да бъда пастир на еретическото събрание и предпочитам да лежа в гроба, отколкото да подлежа на анатема от светата четворица апостолски престоли (*). Но тъй като Бог е дал във ваши ръце скиптъра, за да се грижите с царската си власт за разпръснатото по поднебесната християнско стадо, обърнете вниманието си към скръбта на вашата майка - Църквата, и не допускате да пребивава повече в неутешима печал, а всячески се погрижете отново да възприеме предишното си благолепие. Не позволявайте повече мерзката ерес, подобно на глиган, да опустошава и разорява Христовото лозе при вашето благоверно царуване. При вас има един, който може изкусно да отгледа гроздето на истинското изповедание и да го преработи в божествения лив

на единната Църква. Той ще напълни чашата на премъдростта и ще приготи за благочестивия народ питието на православното учение.

Попитали го:

- Отче, за кого говориш?

- Говоря за Тарасий* - казал, - първия царски съветник. Зная, че той е достоен да управлява Църквата, защото може с жезъла на разума си да прогони еретическото празнословие и да води разумно словесното стадо Христово, като го събере зад оградата на правоверието.

Като чули тези слова на патриарх Павел, благочестивата царица Ирина и синът ѝ цар Константин си отишли, обзети от скръб. А Павел се обърнал към неколцината велможи, които останали при него:

- О, как ми се иска да не бях на този престол по времето, когато Църквата пребиваваше в смущение от еретиците, осъдени от вселенските престоли. Ако не бъде свикан Седми вселенски събор и ако не бъде осъдена иконоборческата ерес, няма да се спасите.

Велможите му казали:

- Защо, когато бе поставен за патриарх, даде писмено одобрение на иконоборството?

- Тогава поставих подписа си - отговорил той, - а сега се разкайвам и се боя от Божието наказание, задето тогава мълчах от страх и не ви казвах истината. Сега се покаявам и ви казвам, че не можете да се надявате на спасение, ако пребъдете в еретическото мъдруване.

След няколко дни патриархът починал в мир (1). Оттогава гражданите на Константинопол започнали свободно и без

страх да беседват и спорят с еретиците за светите икони, в защита на които от времето на Лъв Исавър (2) никой не дръзвал да отвори уста.

Като научихме всичко това за тримата светители - Александър, Иоан и Павел, които чествуваме днес, да прославим Единия в Троица Бог, Отец Син и Свети Дух. Амин.

1. Иконоборческата ерес се появила през VIII в. Иконоборците неразумно смесвали иконопочитанието с идолопоклонството. Най-ревностни защитници на иконоборството били императорите Лъв III Исавър (717-741) и Константин V Копроним (741-775). Тази ерес била осъдена на VII Вселенски събор през 787 г.

2. Никита I бил патриарх от 766 до 780 г.

3. Лъв IV (Хазарин) царувал от 775 до 780 г.

4. Паметта на **свети Тарасий** се празнува от светата Църква на 10.03 по светския - 25 февруари по православния календар.

* **Светата четворица апостолски престоли** - става въпрос за патриаршеските престоли - Константинополския, Римския, Антиохийския и Александрийския.

* **Тарасий** бил Константинополски патриарх след Павел IV, от 784. до 806 г.

1. Павел IV заемал патриаршеския престол от 780 до 784 г.

2. Лъв III Исавър, царувал от 717 до 741 г. и бил яростен иконоборец.

Тропарь святителю Иоанну Постнику, патриарху Константинопольскому

глас 4

Прави́ло ве́ры и о́браз кро́тости,/ воздержáния учи́теля/ яви́
тя ста́ду твоemú/ яже веще́й и́стина:/ сего́ ра́ди стяжа́л еси́
смирéнием вы́сокая,/ нището́ю богáтая,/ о́тче Иоáнне,/ моли́
Христá Бóга// спаст́ися душáм нáшим.

**Кондак святителям Александру, Иоанну Постнику и
Павлу Новому, патриархам Константинопольским**

глас 8

Христóвою любóвию распала́еми, сла́внии,/ и ярém Егó
приёмшии — Крѣст Честнѣй,/ подража́тели Тогó жити́я
яви́стеся/ и Божѣственныя сла́вы Егó причáстницы бы́сте,/
Алексáндре богомúдре со Иоáнном чúдным и Пáвлом сла́вным.
/ Темже, Престо́лу Егó предстоя́ще,// прилежно моли́теся за
ду́ши нáша.

*(Разпалени от Христовата любов и понесли честния Му
кръст, явили сте се подражатели на Неговото житие и сте
станали причастници на божествената Му слава,
Александре богомъдри, Иоане чудни и Павле славни. Затова
като предстоите пред Неговия престол, прилежно молете
за нашите души.)*

**В памет на преподобния наш отец
Христофор (VI в.)**

*Свети преподобни
Христофор. Стара
стенопис от Косово,
Сърбия*

За преподобния Христофор авторите на книгата, наречена “Лимонар”, Иоан и Софроний разказват следното.

“Когато бяхме в Александрия, отидохме при авва Теодул в обителта на света София във Фаран. Старецът ни разказа за себе си:

- Бях постриган в монашество в киновията на преподобния отец Теодосий, която се намира в пустинята на светия Христов град Иерусалим. Там срещнах един висок на ръст старец, на име Христофор, родом римлянин. Веднъж му се поклоних и казах:

- Яви ми любовта си, отче, разкажи ми какви са били подвизите в дните на твоята младост?

Много го увещавах и старецът разбра, че го моля за душевна

полза. Тогава ми разказа следното:

- Когато се отрекох от света, чедо, изпитвах голяма любов и усърдие към монашеския подвиг: денем се упражнявах в служение на Бога, а късно вечерта отивах в пещерата, в която преди се молеха преподобният Теодосий и други свети отци. Като влизах в пещерата, правех по сто поклони и на всяко стъпало падах по очи пред Бога, а всичките стъпала бяха осемнадесет. В пещерата прекарвах времето си в молитва дотогава, докато не удряха клепалото за утринното пение. Тогава излизах от там и отивах в църквата.

В такъв подвиг прекарах единадесет години и никога не изменях правилото си, като се подвизавах в голямо постничество и опазване на помислите и се трудех телесно във всички послушания, които ми възлагаха, и изпитвах големи лишения поради нестежателността си.

Веднъж през нощта, когато отидох в пещерата, започнах да извършвам обичайните си коленопреклонни молитви на стъпалата. На последното стъпало спрях и неочаквано се оказах във възторжено състояние: видях, че цялата пещера е изпълнена със светилници, едни от които горяха, а други - не. Видях също и двама светоносни мъже в бели ризи да палят светилниците и ги запитах:

- Защо сте поставили тук тези светилници, така че не мога да вляза и да се помоля?

Те ми отговориха:

- Тези са светилниците на отците, служещи на Бога.

Тогава отново попитах:

- Защо тогава едни от тях горят, а други - не?

- Служещите с усърдие на Господа са запалили светилниците

си, а ленивите не са - рекоха ми те.

После им казах:

- Явете ми любов, кажете ми дали гори моят светилник?

Те ми отговориха:

- Труди се и се моли, и тогава ще го запалим.

Но аз казах:

- Винаги се моля и не съм правил нищо друго досега.

След тези думи дойдох на себе си и вече не виждах никого.
После си рекох:

- О, Христофоре! Трябва да понесеш още по-големи трудове, за да запалиш светилника си!

На другата сутрин излязох от манастира и тръгнах към Синайската планина, без да взема нищо със себе си, освен дрехата, в която бях облечен. След като прекарах на Синайската планина петдесет години, като се потрудах в много подвизи, чух глас да ми говори:

- Христофоре! Иди в манастира, в който се подвизаваше преди, за да починеш там заедно с отците си.

След разказа си преподобният Христофор живя още известно време и предаде светата си душа в Божиите ръце.

Иоан и Софроний разказват, че преди кончината си Христофор разказал на авва Теодул следното:

- Един ден излязох от манастира и тръгнах към светия град Иерусалим, за да се поклоня и целуна животворящия Кръст Господен. И като се поклоних, тръгнах си да си ходя, но видях един брат, който стоеше при портите, сред църковния двор и

нито влизаше, нито излизаше. Видях също и два гарвана, които кръжаха пред лицето му и не му позволяваха да влезе.

Разбрах, че тези гарвани бяха демони. Тогава казах на брата: “Каж ми, брате, защо стоиш при вратата и не влизаш?” Той ми отговори: “Прости, отче, обзет съм от помисли. Единият ми казва: “Иди да се поклониш на честния Кръст и го целуни”, а другият: “Не, не ходи, най-напред свърши работата си, друг път ще дойдеш да се поклониш”.

Като чух това, каза свети Христофор, взех брата за ръка, въведох го в храма и гарваните в същия миг изчезнаха. Предложих му да се поклони на честния Кръст и светия Гроб Господен, а после го отпратих смирно.

Това ми разказа преподобният Христофор - завършил Теодул - понеже виждаше, че много се упражнявах в манастирските дела, но не бях много прилежен в молитвата, за да зная, че преди всичко трябва да се изпълнява духовното служение, а после работата, необходима за телесните потребности.”

Блажените отци Иоан и Софроний записали това за полза на читателите и слушателите, за слава на Христа, нашия Бог.

ЧЕТИ-МИНУТЕ

{{_LINK1_}}